

Lilo Thurman

AI-versio

Alla appelsiinipuun

IHMISYYSTRILOGIAN 1. OSA

Alla appelsiinipuun

Lilo Thurman

Ihmisystrilogian ensimmäinen osa

AI-versio

2025 Lilothurman.com

Tämä kirja on omistettu...

Ihmisyystrilogia on omistettu kappaleelle Blank
Space (lauluntekijät: Taylor Swift / Max Martin /
Johan Shellback)

Tämän trilogian osat ovat:

1. *osa: Alla appelsiinipuun.* Tämä on erilainen dekkari. Trilogian ensimmäisessä osassa tutustutaan some-tähti Katariinaan ja tämän identtiseen kaksoissiskoon Liinaan, joka on psykiatri. Tämän kirjan teemana on rasismi. Kirjassa pohditaan mm. sitä, miksi pelolle ei saa antaa valtaa.
2. *osa: Juokse villi lapsi.* Tämän osan teemana on uskonto ja se, miten rajusti se voi ihmistä kohdella. Uskonnon nimissä ihmistä kohtelee kaltoin toinen ihminen. Aivan kuten aloitusosassa, myös trilogian toisessa osassa on uhreja, usein joku kolmannelta maailmasta tuleva toinen ihminen.
3. *osa: Jos olisit katsonut minua.* Päätösosan teemana on rakkaus. Mihin kaikkeen se voi ihmisen ajaa? Seuraukset voivat olla katastrofaaliset, eikä siltikään ihminen voi olla rakastamatta - ja toisaalta mikä ihmeellinen luomisvoima rakkaudella on. Tämä osa on ylistystä rakkaudelle, joka koskettaa niin syntymää kuin kuolemaakin ja oikeastaan koko elämää.

*Huomaat ehkä, etten ole maininnut
persoonallisuuttani. Tämä johtuu siitä, että
persoonallisuuteni on täysin muuttunut. Tai
tarkemmin sanottuna, muutin täysin
persoonallisuuttani. Keksin [], alter egoni.*

**Neil Strauss: The Game - Penetrating
the Secret Society of Pickup Artists
(ChatGPT:n suomennos)**

Jotkut herkemmät lukijat saattavat kokea jotkut
tämän kirjan kohtauksista vaikeiksi, mutta
teoksessa, joka tutkii ihmisyyttä, ei voida
sivuuttaa ihmisyyden epämukavia puolia.

*Tämän kirjan henkilöhahmojen kuvaukset
löytyvät kirjan lopusta. Voit palata niihin
tarvittaessa.*

ESIPUHE – AI- MASTERVERSIO

Tarinoilla on tapana kasvaa ja kehittyä – aivan kuten ihmisillä. Tämä versio **Ihmisyysstrilogiasta** ei ole vain kirjoitettu, vaan myös rakennettu uudelleen, hiottu ja laajennettu tekoälyn avulla. AI ei kuitenkaan ole kirjoittanut tätä tarinaa puolestani. Se on ollut mukana rakenteen muovaajana ja tukena uusien hahmojen esiin tuomisessa, mutta pohjimmiltaan kaikki lähtee edelleen ihmisestä: tarinan ytimestä, sen sanomasta ja sen tunteista.

Kaikki tässä kirjassa on fiktiota. Ajatus vain lähti lentämään. Ja juuri siinä on jotain syvästi inhimillistä – että mieleemme voi liittää kauas, yhdistää näkökulmia ja luoda uusia maailmoja. Se on ihmisyyttä.

Mutta lopulta tärkein viestini on toivo. **Me voimme kertoa sellaisia tarinoita kuin haluamme ja elää ne todeksi.** Ihmiskunnan historia on täynnä valintoja, ja jokainen hetki on uusi mahdollisuus tehdä parempia. Tämä tarina on yksi niistä valinnoista – fiktiivinen, mutta ehkä sillä on jotakin sanottavaa myös todellisuudesta.

Vantaalla 21.2.2025
Lilo Thurman

1. VARJOT SATEESSA

Helsingissä, 13. perjantaina

Sade piiskasi mukulakivikatua, kylmä vesi valui pitkin Katariinan kasvoja ja liimasi hänen hiuksensa ohimoille. Hän juoksi sydän takoen, hengitys raskaana. Kadut olivat tyhjiä, mutta tunne ei kadonnut. Joku seurasi häntä.

Hän vilkaisi nopeasti olkansa yli. Ei ketään. Silti hän kuuli sen – äänettömän läsnäolon, askeleet, jotka pysähtyivät silloin, kun hän pysähtyi.

Hänen sormensa puristuivat tiukemmin kellastuneen kirjeen ympärille. Paperi oli vettynyt, muste levinnyt, mutta sanat olivat yhä siellä, piilossa, valmiina paljastamaan totuuden, jota hän ei ollut valmis kohtaamaan.

Liina oli ollut oikeassa. Oli tullut aika tehdä tiliä menneisyyden kanssa.

Katariina näki porttikongin. Ovi oli raollaan, kutsuvana, uhkaavana. Hän epäröi hetken. Mutta sitten, uusi ääni – loiskahtava askel takana – sysäsi hänet liikkeelle. Hän syöksyi sisään ja paiskasi portin kiinni.

Hän nojasi sen viileään metalliin, hengitys katkonaisena, rintakehä kohoillen.

Ja sitten hän kuuli ne.

Askeleet.

Ne pysähtyivät portin taakse.
Varjojen keskellä, aivan liian lähellä.
Mitä tuo joku halusi hänestä?

**

Ukonilma repi taivaan auki. Salama halkoi
pimeyttä, ja kaupunki värjäytyi hetkeksi
valkoiseksi kuin haamun hengitys. Kun jossain
etäällä jyrähti, oli jo liian myöhäistä.

**

Jukka-Pekka Ansakoski astui ulos
suomidemokraattien puoluetöimiston ovesta,
vilkaisti taivaalle ja veti takkinsa kauluksen ylös
suojataukseen itseään sateelta. Hän mutisi jotain
mieltien päivän tapahtumia.

Kun varjo hänen takanaan liikahti, hän ei ehtinyt
liikahtaakaan. Jokin raskas osui takaraivoon.
Salama välähti hänen tietoisuudessaan.

*Ympärillä oli vain sade ja pimeys, joka huuhteli
pois kaiken edestään.*

**

Katariina painautui kiviseinää vasten, mutta sade
peitti hänen hengityksensä.

Hän kuuli jostain läheltä kovaäänisen kolahduksen – äänen, joka kuulosti kehon putoamiselta maahan.

Jokin syvällä hänen sisällään käski häntä pysymään paikoillaan, mutta samalla hän tunsu pakottavaa tarvetta nähdä, mitä oli tapahtunut. Hän kurkisti varovasti porttikongista. Katu oli tyhjä – melkein.

Hän erotti kaatuvan hahmon ja toisen seisomassa vieressä varjojen suojassa. Katariinan hengitys salpautui. Hän ei tiennyt, keitä nuo olivat, mutta jokin kertoi, että tänä yönä oli tapahtunut jotain peruuttamatonta.

Ja nyt hän tiesi liikaa.

**

Oli mahdotonta sanoa, kuinka kauan aikaa oli vierähtänyt. Tajuihin tullessaan Ansakoski tajusi makaavansa tuolin päällä vatsallaan. Lattian kalanruotoparketti paljasti, että he olivat puolue toimistossa. Huoneessa oli hiljaista. Vain ukkosen matala kumina ja sateen ropina ikkunaan täyttivät tilan. Pimeyden keskeltä kuului vaimea, metallinen kolahdus.

Ansakoski nosti katseensa. Hänen päätänsä jomotti ja suussa maistui veri. Hän yritti liikahtaa, mutta jokin sitoi hänet tuoliin. Kädet ja jalat oli sidottu toisiinsa nippusitein.

Kysymykset pyörivät hänen mielessään, mutta vastauksia ei vain ollut. Mitä ihmettä oli tapahtunut? Miksi näin tapahtui?

Ansakoski yritti huutaa, mutta suusta kuului vain korahdus.

Varjosta astui esiin hahmo. Tumma, pitkä siluetti, joka katseli häntä viileästi, mutta ei sanonut sanaakaan.

Kuka oli tuo mies ja mitä hän halusi?

Ansakoski tuijotti pelokkaana miehen vieressä olevaa laitetta, josta lähti kaksi paksua kaapelia kuin venytettyä boakäärmettä. Niiden päissä metalliset puikot kimmelsivät uhkaavasti.

Ansakoski yritti järjestellä ajatuksiaan sekasortoisessa mielessään. Hän tarvitsi vastauksia tähän kaikkeen, sillä muuten hän ei voisi neuvotella. Kauhuhuultasi valtasi mieltä. Ehkä hänen pitäisi nyt keskittyä siihen, miksi tämä tapahtui.

Äkkiä hahmo kääntyi hänen puoleensa. Kasvosuojuksen takaa pilkkistivät mustat pimeyden silmät.

“Päästä minut”, Ansakoski yritti kommentaa, mutta ääni hukkui kurkkuun ja hänen sisältään kumpuavaan paniikkiin.

Ansakoski hengitti raskaasti. *"Kuka sinä olet? Mitä helvettiä tämä on?"*

Hahmo kumartui lähemmäs. *"Kuka muu tietää?"*

Mies veti esiin jotain vyöltään – kapea, kiiltävä terä välähti ukkosen valossa. Ansakoski nielaisi, mutta ei saanut ääntä aikaiseksi.

Puoluetöimiston seinien sisällä kukaan ei kuullut hänen ensimmäistä huutoaan.

"Ette saa mitään minulta," Ansakoski sylkäisi lattialle.

Kipu iski kuin sähköisku, terän kärki piirsi ohutta viiltoa käsivarteen.

"Puhut tai kuolet," hahmo sanoi tasaisella äänellä.

Ansakoski puri hampaitaan yhteen, mutta lopulta hänen hengityksensä muuttui raskaaksi.

"Liina," hän kuiskasi. "Liina Heikkilä... hän tietää."

Hahmo nyökkäsi hitaasti.

"Please", Ansakoski koetti englanniksi, mutta sillä ei ollut mitään vaikutusta.

Kylmät hikikarpalot valuivat Ansakosken otsalta, ja ahdistus puristi hänen keuhkojaan. Hän tunsii tilanteen riistäytyneen täysin hallinnastaan.

Nippusiteet kaivautuvat vain syvemmälle ranteisiin, kun hän koetti riuhtoa itseään vapaaksi.

Ansakoski tunsii epätoivon valtaavan mielensä, mutta hän pakotti itsensä rauhoittumaan. Olisi välttämätöntä saada nyt tuntomerkkejä, jotta mies joutuisei vastuuseen sitten, kun asiaa lähdetäisiin selvittämään. Hänen pitäisi saada sieppaaja ymmärtämään, että asiat voidaan ratkaista puhumalla. Aina ne ratkaistaisiin — ainakin rahalla.

Yhtäkkiä mies kääntyi kohti. Ansakoski oli varma, että mies hymyili, vaikka hän ei nähnytkään miehen suuta.

Hahmo kaivoi taskustaan puhelimen ja sovitti Ansakosken etusormea etulevyn anturiin.

Hetken kuluttua mies kohotti laitetta, suuntasi sen Ansakosken veren tahraamiin kasvoihin, joissa näkyi pelko ja epäusko – ja räpsäisi kuvan. Siitäkö tässä oli kyse? Tämä oli sairasta!

Sitten mies laski puhelimen taskuunsa ja astui syrjään paljastaen kulmauksessa odottavan ruosteisen, kammottavan näköisen laitteen, jonka tarkoitus oli toivottavasti vain pelotella.

Hahmo tarttui Ansakosken vaatteisiin ja repäisi hänen housunsa alas, paljastaen hänen alavartalonsa. Kylmä ilma iski hänen ihoaan vasten.

Ansakoski tunsu tuolin vatsaansa vasten. Hän yritti huutaa ja rimpuilla, mutta siitä ei ollut mitään apua. Silmäkulmastaan hän näki, kuinka mies tarttui laitteesta lähteviin kaapeleihin.

Rauhoitu! Ajattele! Ansakoski komensi itseään.

Oli oltava jokin keino, jolla hän pääsisi vapaaksi, mutta rimpuilusta ei ollut hyötyä. Hermoilu häiritsi hänen ajatteluaan. Hän ei saisi antaa periksi.

Epätoivo tuntui pohjattomalta, kun Ansakoski tajusi miehen tarttuneen häntä pakaroiista. Hän sulki silmänsä ja koetti olla ajattelematta mitään. Vihlaisu oli armoton. Hän karjaisi, mutta se oli

vain vaimea ulvahdus. Ansakoski tunsi sauvan peräsuoleessaan. Kyyneleet nousivat silmiin.

Hän ei voisi kuolla. Ei nyt! Lapset olivat vielä pieniä. Hän oli luvannut, ettei jättäisi heitä.

Mies survaisi toisen metallisauvan hänen suuhunsa. Sauva syvällä kurkussaan Ansakoski näki miehen tavoittelevan laitteen kytkintä ja kääntävän vipua.

Virta solahti piuhoja pitkin tarttuen Ansakosken kehoon raa'asti ja lopullisesti.

Ansakosken suu avautui huutoon, mutta ääntä ei kuulunut. Hänen silmänsä laajenivat, ja elämän viimeiset hetket heijastuivat hänen katseestaan.

Hahmo katseli häntä hetken hiljaa, ennen kuin veti taskustaan puhelimen, otti Ansakosken ruumiista vielä yhden kuvan ja latasi sen saman tien someen.

"Tämä on varoitus – kaikille teille" hahmo kuiskasi itsekseen, ennen kuin poistui paikalta, jättäen puoluetoimiston hiljaisuuden täyttämään jäljelle jääneen tyhjyyden.

SOME-OSUUS: Ansakosken murhatutkinta herättää kysymyksiä

 @UutisSampo

- 07:23

- *"Jukka-Pekka Ansakoski löydettiin kuolleena puoluetoimistosta myöhään illalla. Poliisi ei ole*

*vahvistanut kuolinsyytä, mutta lähteiden mukaan
kyseessä on henkirikos. Tutkinta on kesken.
#RIPAnsakoski #Politiikka"*

Jaettu 10 872 kertaa

23 481 tykkäystä

Kommentit:

—@MediaWatch: "Tämä tulee kuohuttamaan poliittista kenttää. Kenellä oli syy vaientaa Ansakoski?"

—@JusticeRising: "Oliko tämä viesti? Joku halusi hänen kuolevan juuri nyt."

—@PoliisiHelsinki: "Poliisi tutkii tapausta. Pyydämme välttämään spekulatioita ja odottamaan virallista tiedotusta."

—@Anonymous247: "Missä on valvontakameratallenteet? Miksi poliisi ei kerro mitään?"

—@PuhdasSuomi: "Tämä ei ollut sattumaa. Tämä oli poliittinen murha!"

Näytä lisää vastauksia (1 273)

2. HORISONTTI HÄMÄRTYY

Välimerellä

Auringonsäteet leikittelivät mustalla, suolaisella iholla, joka liimautui aluksen ruosteiseen kanteen. Mainingit nostivat ja laskivat venettä kuin jättiläisen keinuva käsi.

Tripolin pilvenpiirtäjät olivat jo aikaa sitten kutistuneet siniharmaaksi viivaksi horisonttiin. Sen taakse jäi koko heidän eletty elämänsä.

Ebrima pakotti hymyn kasvoilleen. Kaikki oli hyvin. Kaikki oli hyvin, hän vakuutti itselleen, mutta hänen hartiansa olivat jännittyneet ja hengitys lyhyttä ja pinnallista. Hän ei halunnut katsoa toisia silmiin. Pelko oli tarttuvaa.

"Välimeri on hauta."

Alin sanat kaikuivat hänen mielessään, vaikka hän yritti työntää ne pois. Aallot paiskautuivat laitoihin, ja jokainen heilahdus tuntui varoitukselta siitä, kuinka nopeasti meri voisi nielaista heidät. Mutta nyt ei ollut syksy. Taivas oli kirkas, ilma tyyni.

Aluksen piipusta tuprusi savua, joka hajosi tuuleen kuin aamu-usva Maidugurin pelloilla. Kapteeni pureskeli khattia ja ohjasi venettä ääneti, tunteettomana.

Kaikki oli hyvin.

Heillä oli edessään uusi alku.

Ebrima sulki silmänsä. Hän yritti paeta menneisyyttä, mutta kuvat eivät jättäneet häntä rauhaan. Hänen sydämensä hakkasi liian nopeasti. Hän alkoi laulaa mielessään – täysillä, kuin työntäen pois kaiken muun.

L'abe igi orombo

N'ibe l'agbe nsere wa

Inu wa dun, ara wa ya

L'abe igi orombo

(Alla appelsiinipuun me leikimme ja pelaamme, olemme onnellisia, olemme innoissamme, alla appelsiinipuun.)

Välimeri kuiskasi varoituksen.

Jokin naksahdi syvällä rungossa.

Ääni oli vaimea, mutta se riitti.

Moottorin murina katkesi kuin poikkileikattu suoni. Hetken ajan oli vain hiljaisuus. Sitten huudot täyttivät ilman.

Ebrima avasi silmänsä ja katsoi ympärilleen.

Ihmiset alkoivat panikoida. Vene kääntyi poikittain, piipusta ei enää noussut savua. Aallot loiskauttivat laidan yli kylmää vettä ämpärikaupalla.

"Me ollaan tuuliajolla," joku sanoi tiukasti.

Kapteeni oli kumartunut moottorin ylle, mutta mitään ei ollut tehtävissä. Vene ajelehti, avuttomana, keskellä valtavaa, sinistä tyhjiyyttä.

"Pidä kiinni!"

Huuto hukkuu myrskyn pauhuun.

Vene keikkui vaarallisesti. Ebrima piteli kaiteesta kaksin käsin, mutta hänen katseensa osui kauempana meressä häämöttävään pieneen alukseen. Se, joka oli lähtenyt Tripolista heidän kanssaan, heittelehti nyt hallitsemattomana aaltojen armoilla.

"Unohda se," Mazi sanoi. "Meidän on pelastettava itsemme ensin."

Ebrima nielaisi. Hän tiesi, että tämä ei ollut vain hänen eloonjäämisestään kiinni. Hän ei voinut jättää toisia.

"Meidän täytyy auttaa heitä," hän sanoi.

Kapteeni kirosi matalasti, mutta nyökkäsi. "Hyvä on. Mutta jos kuolemme, se on sinun syytäsi."

Ebrima tiesi sen jo.

Taivas tummeni. Pilvet maalasivat meren varjoilla, sadepisarat pistivät veden pintaa.

"Pysykää paikoillanne!"

Joku huusi, mutta kukaan ei kuunnellut. Ihmiset äyskäröivät vettä juomapulloilla, mutta jokainen aalto toi lisää.

"Apua, tämä laiva uppoaa!"

Vesi ylettyi jo polviin.

"Turpa kiinni!"

Paniikki tiheni kuin merisumu. Jokainen aalto vei mukanaan toivon.

Sitten vene kallistui rajusti.

Vesi iskeytyi kannelle ja tempaisi Ebriman mukaansa. Hän oli ilmassa vain sekunnin, ennen kuin putosi mereen.

Opposition kärjekäs räksyttäjä, populistipuolueen puheenjohtaja löytyy raa’asti murhattuna. Poliisi yrittää salata tapauksen yksityiskohdat, mutta murha leviää vauhdilla sosiaalisessa mediassa lietsoen yhteiskuntaan jännitteitä ja huhuja.

Kohun keskelle joutuvat identtiset kaksoiset: toimittaja ja somevaikuttaja Katariina sekä hänen kaksoissiskonsa, psykiatri Liina. Heidät vedetään epäiltyjen joukkoon – mutta kuka halusi lavastaa heidät syyllisiksi?

Alla appelsiinipuun on Ihmisyystrilogian ensimmäinen osa, jonka ytimessä ovat rasismi ja oikeudenmukaisuus. Miten kymmeniä vuosia aiemmin Afrikassa langetettu kivitystuomio ja safiirisilmäinen tyttö kietoutuvat nykypäivän tapahtumiin? Pystyykö Afrikasta henkensä kaupalla paennut nuorukainen välttämään sukunsa kirouksen?

Murhaa selvittäessään Katariina joutuu kohtaamaan pahimman pelkonsa. Onko hän valmis katsomaan pahuutta silmästä silmään – ja mitä hän on valmis tekemään pelastaakseen rakkaansa?

*Lilo Thurman -nimimerkin
takana on suomalainen
kirjailija.
Tämä teos on hänen
vangitseva
esikoisromaaninsa.*

